

## ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7  
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444  
e-mail: [posta@uouu.cz](mailto:posta@uouu.cz), [www.uouu.cz](http://www.uouu.cz)



Čj. OPP-4911/12-5

**Nejvyšší správní soud**

Moravské náměstí 6

657 40 Brno

Praha 1. června 2015

### **Kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze čj. 11 A 77/2012-38 ze dne 19. května 2015**

**Žalobce:** ekolo.cz s.r.o.  
se sídlem Keltská 348, 252 62 Statenice  
IČ: 27141659

**zastoupen:** Mgr. Lukášem Lorencem, advokátem  
se sídlem Elišky Peškové 15, 150 00 Praha 5

**Žalovaný:** Úřad pro ochranu osobních údajů  
se sídlem pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7  
zast. Mgr. Danielem Pospíšilem, pověřeným zaměstnancem

**Přílohy:** Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 11 A 77/2012-38  
Pověření k zastupování  
Kopie vysokoškolského diplomu

## I.

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-8505/11-22/APP ze dne 19. dubna 2012 byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-8505/11-14 ze dne 2. února 2012 a žalobci byla v souvislosti se zveřejněním obrazového záznamu (fotografie) na sociální síti Facebook, a dále v souvislosti s neoznámením záměru zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému před zahájením zpracování, a tím za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) a i) zákona č. 101/2000 Sb., uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Městský soud v Praze svým rozsudkem čj. 11 A 77/2012-38 ze dne 19. května 2015 rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-8505/11-22/APP ze dne 19. dubna 2012 a rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-8505/11-14 ze dne 2. února 2012 zrušil a věc vrátil Úřadu pro ochranu osobních údajů k dalšímu řízení. Uvedený rozsudek Městského soudu v Praze byl Úřadu pro ochranu osobních údajů doručen dne 20. května 2015.

Proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „stěžovatel“ nebo „Úřad“) kasační stížnost, kterou napadá rozsudek v plném rozsahu.

Tuto kasační stížnost podává stěžovatel z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

## II.

Stěžovatel považuje za nepodložený a nezákonný závěr soudu o tom, že „žalovaný ani předseda žalovaného ale neuvedli, z jakého důvodu považují zpracování údajů ve formě zveřejnění fotografie na sociální síti Facebook za učiněné v rozporu s účelem, pro který jsou shromažďovány“. Soud tedy vycházel z názoru, že chybějící odůvodnění toho, proč zveřejnění fotografie není souladné s účelem, ke kterému byly osobní údaje shromážděny, je závažným pochybením, pro které je nutné rozhodnutí zrušit. Soud přitom zřejmě přehlédl, že v rozhodnutí Úřadu zn. SPR-8505/11-14 je na str. 4 věnován celý odstavec tomu, proč stěžovatel považuje zveřejnění fotografie za zpracování osobních údajů k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny. Stěžovatel tedy opakuje, že je-li účelem kamerového systému (zpracování osobních údajů) ochrana majetku, znamená to, že v případě odcizení majetku nebo způsobení jiné škody může kamerový systém, resp. záznam z něj, napomoci zjištění pachatele. Vyhledávání pachatelů trestných činů a shromažďování důkazů o jejich vině je ovšem v demokratickém právním státě rolí orgánů činných v trestním řízení (tj. orgánů státu, Policie České republiky) a nikoliv žalobce. Proto je každý správce osobních údajů z kamerového systému v souladu s účelem ochrany majetku oprávněn pouze k předání záznamu orgánům činným v trestním řízení, ale již v žádném případě nesmí sám tyto záznamy zveřejnit. Uvedené souvisí i s tím, že dalším z prvků právního státu je presumpce neviny. Orgány činné v trestním řízení jsou za zákonem stanovených podmínek, na základě svých znalostí a zkušeností, a po vyhodnocení všech jim dostupných důkazů a informací oprávněny zahájit proti konkrétní osobě trestní řízení, které je výrazem toho, že je daná osoba důvodně podezřelá z trestného činu, případně vyhlásit po takové osobě pátrání. V případě pátrání po pachateli trestného činu je poté Policie České republiky v souladu s § 81 písm. a) bodu 2. zákona č. 273/2008 Sb. oprávněna zveřejnit osobní údaje (tedy např. i fotografii podezřelé osoby) v rozsahu nezbytném k plnění úkolů policie v souvislosti s pátráním po osobách. Pokud tedy žalobce sám zveřejnil na svých stránkách na sociální síti fotografii podezřelé osoby pocházející z jím provozované kamery, jednalo se o zpracování osobních údajů k jinému účelu, než ke kterému byly osobní údaje shromážděny, a tedy o porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.

Stěžovatel, ač si vědom své odtrženosti od reality potvrzené i Nejvyšším správním soudem, se přesto domnívá, že kamerový systém sledující veřejně přístupný prostor je už sám o osobě značným zásahem do soukromí. Představa, že správce tohoto kamerového systému bude bez jakékoliv kontroly a omezení sám rozhodovat o tom, kdo je pachatelem trestného činu a takovou osobu veřejně „pranýřovat“ tím, že její podobiznu (fotografii) bude vystavovat na internetu, je dle stěžovatele v rozporu s respektem k soukromému a osobnímu životu všech, včetně možných pachatelů trestné činnosti. O tom, zda totiž daná osoba skutečně něco odcizila, může rozhodnout pouze soud na základě podané obžaloby, nikoliv soukromoprávní osoba. Jinými slovy, je zřejmé, že cílem správních soudů v České republice je přiblížit se Orwellově dokonale sledované společnosti, ve které žádná osoba nemá právo na soukromí. Z povahy věci, cíle Úřadu pro ochranu osobních údajů musí být přesně opačné. Dle názoru stěžovatele je tedy spravedlivé požadovat, aby záběry z kamerových systémů určených k ochraně majetku sloužily pouze jako prostředek pro shromáždění důkazů a podkladů o možné trestné činnosti pro orgány činné v trestním řízení, a nikoliv, aby účelem byla i nijak nekontrolovatelná možnost správců nahrazovat činnost těchto orgánů a samotných zveřejňovat záznamy z těchto kamerových systémů s údajnými pachateli trestných činů. Účelem kamerových systémů tedy není pořizovat záznamy pro jejich budoucí zveřejnění, ale pouze pro předání k tomu zákonem stanoveným orgánům. Ostatně proto se v angličtině bezpečnostní kamerový systém běžně označuje jako CCTV (Closed Circuit Television), tedy okruh, který je uzavřený, není otevřený, záznamy z něj nejsou veřejně přístupné.

Stěžovatel dále uvádí, že již samotný závěr o tom, že zpracování osobních údajů je v rozporu s účelem, ke kterému byly shromážděny, stačí k závěru o porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. a tím k naplnění skutkové podstaty příslušného správního deliktu. Není tedy určující, zda správci svědčí jiný právní titul pro zpracování osobních údajů k odlišnému účelu, tedy ani v daném případě aplikace § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., k čemuž dospěl soud ve svém rozsudku. To odpovídá i stanovisku Pracovní skupiny zřízené podle článku 29 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES (Article 29 Data Protection Working Party) č. 3/2013 (on purpose limitation; dostupné na adrese [http://ec.europa.eu/justice/data-protection/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2013/wp203\\_en.pdf](http://ec.europa.eu/justice/data-protection/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2013/wp203_en.pdf)). Podle čl. III.2.6. tohoto stanoviska chybějící požadavek souladu účelu zpracování osobních údajů nelze obejít využitím nového právního titulu pro zpracování osobních údajů podle čl. 7 směrnice 95/46/ES (§ 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.). To jinými slovy znamená, že nesoulad účelu zpracování s účelem při shromáždění osobních údajů znamená, že nové zpracování je samo o sobě nezákonné a tudíž nedovolené. Stěžovatel se s tímto stanoviskem plně ztotožňuje.

Stěžovatel v otázce posouzení souladu účelu zpracování dále poukazuje na kritéria uvedená ve výše uvedeném stanovisku Pracovní skupiny zřízené podle článku 29 (bod III.2.2.). Těmito kritérii jsou vztah mezi účelem, pro který byla data shromážděna a účelem jejich dalšího zpracování (původní účel kamerového systému je dle stěžovatele zaznamenání důkazů o trestné činnosti, novým účelem je jejich zveřejnění, tedy účely nejsou kompatibilní), souvislosti, za kterých byla data shromážděna a rozumné očekávání subjektu údajů o jejich dalším použití (subjekt údajů, ať páchá protiprávní jednání nebo ne, neočekává, že jeho osobní údaje zaznamenané kamerovým systémem budou osobou soukromého práva zveřejněny na internetu), povaha dat a dopad dalšího zpracování na subjekt údajů (uvedené osobní údaje jsou zveřejňovány v negativní souvislosti, kdy je určitá osoba bez dalšího označena za zloděje, aniž by o tom rozhodl soud) a bezpečnostní opatření přijatá správcem k zajištění spravedlivého zpracování a předejití nepřiměřeného dopadu na subjekt údajů (zveřejnění osobních údajů je vždy porušením všech bezpečnostních opatření a má negativní dopad na subjekt údajů).

### III.

Stěžovatel, přes výše uvedené o nemožnosti nahrazení souladu účelu zpracování právním titulem, nesouhlasí ani s posouzením soudu ohledně ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. ve vztahu ke zveřejnění osobních údajů. Stěžovatel má za to, že i v daném konkrétním případě je třeba chránit a respektovat právo na soukromí osoby, jejíž osobní údaje byly zveřejněny. Stěžovatel je předně toho názoru, že nelze vůbec přihlížet k tomu, zda zveřejnění fotografie vedlo nebo nevedlo k odhalení pachatele. Pokud má být zákonnost zpracování zřejmá od počátku, není možné v okamžiku zveřejnění osobních údajů (fotografie) vědět, zda to pomůže nebo nepomůže při odhalení pachatele. Toto kritérium je tedy irrelevantní, resp. správce by se takto dostával do nejistoty, kdyby zveřejnil fotografii a ta by nevedla k odhalení pachatele, dopouštěl by se protiprávního jednání, zatímco pokud by k odhalení pachatele, byť ve vzdálenější budoucnosti, vedla, podle soudu by bylo vše již od počátku v souladu se zákonem.

Stěžovatel je toho názoru, že i pachatel trestné činnosti (stěžovatel zdůrazňuje, že ve správním řízení sice nijak nerozpíral tvrzení žalobce o krádeži kola, toto jeho tvrzení ovšem nijak neprověřoval co do pravdivosti, neboť to přísluší orgánům činným v trestním řízení, aby posoudily, zda došlo ke krádeži nebo ne, a zveřejněná fotografie tak může klidně zachycovat zákazníka, který si odváží řádně zaplacené kolo) má právo na soukromí. Lze nepochybně akceptovat, že toto právo bude omezené a nebude dosahovat úrovně jako u bezúhonného občana, žalovaný ovšem nesouhlasí se soudem, že zveřejnění záznamu je přiměřeným a legálním zásahem do soukromí. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení sp. zn. IV. ÚS 2425/09, přípustnost kamerového záznamu jako důkazu v případném trestním řízení je třeba posuzovat mimo jiné také z hlediska toho, zda byl pořízený záznam využit jen pro nezbytně nutný účel (prokázání viny v trestním řízení) a nebyl nijak zneužit, např. veřejným zpřístupněním záznamu, znevažováním zaznamenané osoby ve sdělovacích prostředcích apod. (a contrario zveřejnění záznamu tedy dle Ústavního soudu není jeho přípustným využitím). Skutečnost, že zveřejnění záznamu z bezpečnostní kamery představuje zásah do soukromého života, který je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, poté vyplývá také z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Peck proti Spojenému království (stížnost č. 44647/98). Z pohledu zásahu do soukromí je třeba zkoumat, zda pořízený záznam byl určen pro omezené použití či měl být dostupný široké veřejnosti (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva P. G. a J. H. proti Spojenému království, stížnost č. 44787/98, bod 58). V daném případě byl dle stěžovatele kamerový systém a z něj pořízený záznam určen pro omezené použití a nikoliv pro šíření veřejnosti, což i obecně vyplývá z výše uvedené povahy a účelu bezpečnostních kamerových systémů.

Stěžovatel se tedy domnívá, že pachatel trestného činu musí jako přípustný zásah do svého soukromí strpět, že bude zaznamenán kamerovým systémem bez svého souhlasu a jeho osobní údaje nebudou automaticky vymazány, ale záznam bude dále uchován a využit, že tento záznam bude předán orgánům činným v trestním řízení a bude následně použit jako důkaz proti němu. Pachatel trestného činu ovšem nemusí strpět, aby byl veřejně vystavován a pranýřován. Ostatně, trestní řízení je ve své počáteční fázi neveřejné, a veřejně probíhá až v řízení před soudem. Do té doby by tedy i podle § 8a trestního řádu měla být respektována práva obviněných (pachatelů trestné činnosti) a jejich osobní údaje by neměly být bezdůvodně zveřejňovány. Uvedené také souvisí s principem presumpce nevin.

V daném případě tedy dle stěžovatele soud nesprávně posoudil princip proporcionality a nebezpečnost jednání žalobce, kdy nedůvodně a nesprávně vyhodnotil míru zásahu do soukromí konkrétní osoby, jejíž osobní údaje byly zveřejněny. Zveřejněním jejích osobních údajů bylo nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromí a nebyl respektován princip presumpce nevin.

Na okraj stěžovatel uvádí, že závěr soudu je do značné míry nejasný a neurčitý (nepřezkoumatelný), kdy soud jednoznačně neuvádí, že by žalobce postupoval v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Z odůvodnění napadeného rozsudku se lze

spíše domnívat, že žalobci tato výjimka dle soudu nespovídá, ale že přesto, že žalobce porušil zákon, jeho jednání není nebezpečné, tedy že schází materiální stránka správního deliktu. Pokud soud skutečně uvažoval tímto směrem, stěžovatel ani s tímto závěrem nesouhlasí. Nebezpečnost, resp. závažnost protiprávního jednání, stěžovatel zohlednil při stanovení výše pokuty, která vzhledem k zákonnému rozpětí byla stanovena při samé spodní hranici sazby, tedy jako pokuta spíše výchovná, upozorňující na protiprávní jednání. Stěžovatel tedy přihlédl ke skutkovým okolnostem případu a neshledal vysokou závažnost správního deliktu žalobce. Nelze ovšem dle jeho názoru hovořit o tom, že zde není nebezpečnost (škodlivost) žádná, tedy že není společensky nebezpečné, pokud jsou porušovány zákony a zveřejňovány osobní údaje v těch případech, kdy je to protizákonné.

#### IV.

Za vyloženě nepravdivý a lživý považuje stěžovatel závěr soudu o tom, že televizní stanice často vysílají záběry z průmyslových kamer a že tato praxe není Úřadem postihována. Soud pro tento závěr nemá jediný relevantní podklad, v daném řízení v tomto směru neprováděl žádné dokazování, alespoň ne za přítomnosti stěžovatele, a jedná se tedy čistě o subjektivní pocit či dojem soudu. Soud nemůže vědět, jaká jednání Úřad postihuje, jaké sankce uložil a v jakých případech. Jakékoliv tvrzení o údajné praxi Úřadu je tedy smyšlené a nepodložené. Stejně tak tvrzení soudu, že v případě zveřejněných záběrů z průmyslových kamer se ne vždy jedná o záběry poskytnuté policií, což je údajně patrné z obsahu konkrétních pořadů (není vůbec zřejmé, jaké má soud na mysli), poté rovněž nemá žádnou oporu v provedených důkazech. Evidentně se tedy jedná o ničím nepodložený dojem soudu a je v rozporu se soudním řádem správním, pokud soud k něčemu takovému při svém rozhodování přihlíží.

#### V.

S ohledem na uvedené se stěžovatel domnívá, že rozsudek Městského soudu v Praze spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal dle § 110 odst. 1 s.ř.s. tento

#### **rozsudek**

Rozsudek Městského soudu v Praze čj. 11 A 77/2012-38 ze dne 19. května 2015 se ruší a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Úřad pro ochranu osobních údajů  
Mgr. Daniel Pospíšil